

Triesten
TAIVAS

Jukka Pakkanen

Jukka Pakkanen

Triesten taivas

SAGA Egmont

Triesten taivas

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2009, 2021 Jukka Pakkanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726930894

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

I

- Älkää sulkeko! sanon. - Se saattaa tulla vielä...

Hoitaja ottaa sormensa katkaisimelta ja siirtyy television edestä. Hän on hyvin nuori, hyvä jos kolmenkymmenen. Vaaleat hiukset kihartuvat otsalla ja sinisissä silmissä käy herkästi hymy.

- Nyt!

Lentokone lähestyy matalalla kattojen yllä ja lävistää tornin kuin jättiläismäinen luoti.

- Teidän täytyy nyt levätä. Hän koskettaa päätäni ja on sanoa vielä jotain. Sitten hän on poissa.

Verho siivilöi syysillan valoa pieneen huoneeseeni ja paksu savu peittää New Yorkin taivaan.

Vuosi sitten... päivälleen...

Minä en jaksa nyt levätä.

Aamulla alkanut sade yltyi, kun syyskuun ensimmäisen päivän illansuussa laskeuduin junasta Spalenzan asemalle.

Kävelin puolityhjän odotushallin läpi ulos aukion laitaan. Sade oli vienyt taksit. Aloin laskeutua loivasti viettävää katuja, vesi valui vuolaina virtoina viemäriaukkoihin, alhaalla kaupungissa tuuli suhisi puiston palmuissa.

Bar Vittorio oli täynnä märkiä miehiä. Astuin tiskin ääreen ja pyysin brandyn.

- Stock vai Vecchia Romagna? lihava baarimikko kysyi.
- Ei väliä.

Mies kaatoi lasin puolilleen kellanruskeaa juomaa. Tunsin sen täyteläisen maun.

- Miten usein junia menee San Pellegrinon? kysyin.
- Mihin? mies katsahti.
- Unohtakaa se. Maksoin brandyn ja palasin ulos.

Kävelin märkiä hiljaisia katuja, viistossa sateessa mainosvalot himersivät sekavina väreinä.

Hotel Storia. Tutut myrkyinvihreät kirjaimet hohtivat lyhyen kadun päässä. Avasin oven pieneen aulaan, tiskin takana ei ollut ketään.

Maalaus oli siinä missä muistin sen olevan, takaseinällä kuluneen tuolin yllä. Hirtetyn miehen alla palaa rovio ja kaksi miestä kantaa tuleen lisää risuja, aukion laidalla seisoo ihmisiä yksittäin ja pieninä ryhminä, taustalla kohoaa utuisia vuorenrinteitä.

Viisitoista vuotta sitten...

Olemme juuri tulleet hotelliin. Antti huomaa taulun ja astuu sen luo. "Miksi toi on hirtetty?" Mitä kertoisin viisitoistavuotiaalle? "Savonarola oli vaarallinen mies. Kirkko halusi hänestä eroon." Yöllä ylhäällä huoneessa Antti nukkuu levottomasti. Minä en saa unta korkealla

katossa iniseviltä hyttysiltä. Odotan aamua ja nousua San Pellegrinon junaan.

Spalenza, la città del mare. Laskin kirkasvärisen esitteen takaisin tiskille ja painoin soittokelloa. Ketään ei tullut.

Muistini talossa valoja syttyi ja sammui, etsin huonetta jonka olin jättänyt jälkeeni. Löysin sen, se hävisi menneen varjoihin.

Palasin ulos, sade oli vaimennut ja merituuli suhisi keveinä ryöppyinä talojen välistä.

Caffè Monti sijaitsi toisella sivukadulla kuin muistin. Pöydän muistin, siitä näki Garibaldin patsaan aukion keskellä.

Antti syö jäätelöä, samassa ottaa pallon jaloistaan ja puristaa sitä kuin se voisi karata. Hän pyyhkäisee hiukset kalpealta otsaltaan ja yrittää pitää väsyneen katseensa minussa. "Mihin me oikein ollaan menossa?"

"San Pellegrinon", vastaan.

"Missä se on?"

"En tiedä vielä."

"Voiks siellä pelata futista?"

"Varmasti voi."

"Miten niin varmasti? Ethän sä edes tiedä missä se on."

Menin tiskin luo ja pyysin kahvin. - Milloin lähtee seuraava juna San Pellegrinon?

Nuori nainen katsahti tympeästi ja leväytti käsiään.

- Villanovaan lähtee juna tunnin kuluttua, mies vieressäni sanoi. - San Pellegrinon pitäisi olla sillä suunnalla.

- Pitäisi?

- Minä en ole koskaan käynyt siellä asti. Mies käänsi sanomalehden sivua.

Join kahvini ja lähdin baarista. Sadetta tuli enää heikkona vihmana ja tuuli puhalsi lammikoiden pintaan teräviä laineita. Kävelin mutkaisia katuja, jonkin niistä muistin, ja vaistoni johdattamana tulin kellotorniaukiolle niin kuin olin tullut kaksikymmentäkaksi vuotta sitten kamera kädessäni. "Sinä et saanut filmille sitä minkä takia lähetin sinut Spalenzaan", esimieheni Historiallisessa virastossa oli sanonut matkalta palattuani. "Mutta saithan kellotornista sentään tuoreet rauniot." Jaakko oli pannut kuvani takaisin laatikkoon ja siirtänyt eteensä valokuvan vuosisadan alun Helsingistä. "Sellaista sattuu, Anders."

"Sinä olet hyvä kuvaamaan raunioita", Anna oli sanonut elokuun iltana viikko sitten istuessamme olohuoneen pöydän ääressä ja suonut minulle hillityn ivan maustaman hymyn. "Osaisitko ikuistaa nämäkin rauniot?" "Rauniot?"

"Tämän avioliiton." Sitten Anna oli siirtänyt takaisin eteensä Italian kartan, johon olin piirtänyt punaisen ruksin Villanovasta koilliseen. "Mikä paikka tämä on?"

"San Pellegrino. Pitäisi olla. Bruno kertoi siitä."

"Kuka Bruno?"

"Baarinpitäjä Villanovassa, kyllä sinä tiedät. Antti saattaa olla San Pellegrinossa."

"Ja sinä lähdet etsimään jotain, mitä ei ole edes kartassa. Antti on ollut siellä viisitoista vuotta."

"On tullut aika. Anna... minä... minulla on päässäni..." "... pakkomielle löytää Antti... Sinä olet hullu, Anders."

Aamuyöllä se oli tullut taas. Kahahtava ääni kuin huokaus, ja hämärässä tuijottavat silmät.

"Anna..."

"Mitä nyt?"

"Millainen on kuoleman katse?"

”Nuku uniasi, Anders...” Hän oli kääntänyt kylkeään. Kellotornin raunioita peitti ajan himmeä huntu. Annoin kameran pysyä matkalaukussa, ja kiirehdin asemalle.